

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/109/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313208343
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1313208343.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej v spore žalobcu: K.. X.. N. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., Na Q. 6, štátny občan SR, zastúpený: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Eva Hlaváčová, spol. s r. o., IČO: 36 862 428, so sídlom v Nitre, Farská 12, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova 8, 2/ pplk. X.. E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom v N., N. H. XX, o ochranu osobnosti a poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. z 13. júna 2016 č. k. 7 C 75/2013-448, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III. z 13. júna 2016 č. k. 7 C 75/2013-448 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom z 13. júna 2016 č. k. 7 C 75/2013-448 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) Okresný súd Bratislava III. (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovaným 1/, 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovaným povinnosť „verejne sa ospravedlniť žalobcovi pred zamestnancami Vojenského útvaru XXXX T. za všetky neprávosti, nezákonnosti a krivdy, ktorých sa voči žalobcovi dopustili počas jeho pôsobenia vo Vojenskom útvere XXXX v T. od konca roku 2009 až do jeho odchodu do výsluhového dôchodku“. Zároveň sa voči žalovaným domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy spoločne a nerozdielne vo výške 250.000,- Eur.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že pôsobil v Ozbrojených silách Slovenskej republiky (ďalej len „OS SR“) viac ako 17 rokov v rôznych funkciách. Počas svojho pôsobenia v OS SR si neustále zvyšoval svoju kvalifikáciu a odbornosť. O tejto skutočnosti svedčí aj fakt, že úspešne absolvoval dve vysoké školy. Na základe jeho odborného rastu bol viackrát odmenený medailami a každoročne pri hodnotení získal viac ako 74 bodov hodnotenia práce. Od r. 2001 prevzal funkciu náčelníka opráv a zásob ND u Vojenského útvaru XXXX T., ktorý vznikol v r. 2000. Potom, ako nastúpil nový veliteľ práporu logistickej podpory pplk. X.. E. H. - žalovaný 2/, sa situácia zmenila. Od tohto okamihu sa začali pracovné a profesionálne problémy. Z dlhoročnej práce a úsilia žalobcu v danej funkcii nezostalo nič, len pošpinenie jeho dobrého mena, dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti a značné psychické problémy. Dňa 01.09.2009 sa začali ako každoročne v OS SR fyzické inventúry materiálu všetkých materiálových tried. Keďže zastával funkciu, ktorá zahŕňala zabezpečovanie materiálu na opravy techniky, jeho povinnosťou bolo neustále vykonávanie služobných ciest za účelom dovozu a odvozu materiálu. Od začiatku roka 2009 absolvoval približne 50 pracovných výjazdov. Pred tým, ako sa začalo so samotnou fyzickou inventarizáciou, bolo povinnosťou každého správcu skladu vykonať porovnanie evidencie so zostavou SAP a až potom mohli začať fyzické inventúry. V tomto čase bol na pracovisku sám, pretože jeho podriadený - skladník bol na dlhodobej PN z dôvodu operácie ruky. Navyše v mesiaci august, kedy sa malo vykonávať porovnanie

evidencie za prítomnosti správcu skladu alebo skladníka s účtovníčkou materiálovej triedy, utrpela táto pracovníčka zranenie pri dopravnej nehode, takže porovnávanie sa nevykonávalo. Bol plne vyťažený pri plnení funkčných povinností ohľadom preberania materiálov od iných útvarov a plnenia úloh pri zabezpečovaní riadneho zásobovania na rok 2009. O tomto stave pravidelne informoval odborného náčelníka a náčelníka logistiky, ktorý následne o situácii informoval veliteľa práporu, ktorému je priamo podriadený. V tomto období sa musel navyše zúčastňovať aj cvičení, ktoré mu vyplynuli zo zaradenia do cieľových síl EL 35. Napriek jeho snahe riešiť túto nevládnuteľnú situáciu ani jeden z nadriadených nenariadil, aby sa tento stav nejakým spôsobom napravil. Bol si vedomý toho, že materiál, ktorý doviezol, nebol uložený ani označený, nebol prijatý do evidencie, ale ani po jeho opakovaných vyhláseniach mu nebolo umožnené uvoľnenie zo zamestnaní a cvičení. Situácia sa vyhrotila v mesiaci september, keď žalobcu riešil veliteľ práporu formou denného hlásenia pokarhaním, pričom neprihliadol na to, že mu nevládnuteľná situácia bola priamo ním hlásená a navyše neprijal ani žiadnu argumentáciu na jeho obranu. Aj napriek tomu všetkému žalobca v priebehu dvoch týždňov vykonal už spolu so skladníkom a účtovníčkou porovnanie evidencie a uloženie materiálu v sklade. Dňa 21.10.2009 utrpel počas ročného preskúšania z pohybovej výkonnosti zranenie, po ktorom bol vyslaný do domáceho liečenia. Počas jeho neprítomnosti boli ukončené fyzické inventúry, po ktorých bol zistený schodok na materiáli v hodnote 868,22 Eur, čo bolo aj zverejnené v dennom rozkaze veliteľa práporu. Podľa vojenského predpisu Vševojsk 17-5 je tento schodok riešený ako nezrovnalosť a až po mesiaci, keď sa materiál nedohľadá, rieši sa ako škoda. Tento materiál bol v priebehu týždňa dohľadaný, tým bola inventúra ukončená so schodkom 0,00 Eur, ktorá skutočnosť bola zverejnená denným rozkazom veliteľa práporu. Napriek tomu, že bola inventarizácia takto ukončená, sa veliteľ rozhodol, že nechá vykonať mimoriadnu inventúru v skladoch, za ktoré žalobca zodpovedal. Inventarizácia sa vykonávala bez jeho prítomnosti, keďže tento čas bol práceneschopný, čoho si jeho nadriadený bol vedomý. Ako hmotne zodpovedný pracovník mal právo, ale najmä povinnosť zúčastniť sa pri kontrole vecí, ktoré mu boli zverené. Jeho nadriadeným bola ustanovená 13-členná komisia, z ktorého počtu inventarizáciu vykonávali iba dvaja jej členovia a ďalší dvaja sa jej zúčastňovali iba veľmi sporadicky. Je nemysliteľné, aby takýmto spôsobom bola inventarizácia vykonaná zodpovedne a spoľahlivo, pretože v skladoch sa nachádzalo približne 8 000 druhov materiálov. Komisia pracovala na preverovaní stavu materiálu viac ako tri týždne, napriek tomu kontrola nebola ukončená. V tomto štádiu inventarizácie veliteľ nariadil porovnanie materiálov s ich zostavou materiálov napriek tomu, že komisia nemala všetko skontrolované a spísané. Približne v tomto období poslal na kontrolu dodržiavania liečebného režimu žalobcom komisiu spolu s právnikom, ktorý mu doručil na podpis rozhodnutie o udelení disciplinárneho trestu 10 % na 2 mesiace z dôvodu neplnenia funkčných povinností správcu skladu, voči čomu sa odvolal, pretože postup zo strany nadriadeného považoval za nesprávny a diskriminačný. Jeho nadriadený však nezostal iba pri tejto forme sankcionovania, pretože následne na to, ešte predtým, ako bolo rozhodnuté o odvolaní žalobcu, poslal návrh na jeho prepustenie z toho dôvodu, že nesplnil podmienky z pohybovej prípravy a opakovane ho potrestal znížením funkčného platu o 10 % na dva mesiace. Aj proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, keďže bol presvedčený, že konanie jeho nadriadeného je protiprávne. Jeho odvolanie bolo prejednané personálnym útvarom LM, ktorý mu dal v plnom rozsahu za pravdu a ktorý konštatuje pochybenia zo strany nadriadeného. Na základe tohto rozhodnutia požiadal o vrátenie finančných prostriedkov, ktoré mu boli krátené neoprávnené, avšak tieto mu napriek jasnému stanovisku personálneho útvaru LM vrátené neboli. Mimoriadna komisia ustanovená veliteľom skončila materiálovú inventarizáciu a určila schodok na materiáloch v hodnote cca 16.000,- Eur. S týmto záverom sa žalobca nestotožnil, preto napriek existujúcej PN a po dohode s jeho podriadeným - pracovníkom skladu, prišiel na svoje pracovisko, prevzal si zoznam chýbajúceho materiálu a spolu so skladníkom „chýbajúci“ materiál dohľadal. Výsledok inventarizácie bol opätovne „na nule“, teda skladové materiály boli v perfektnom stave. Nadriadený žalobcu - žalovaný 2/ pplk. E. H. nemal najmenej dôvody vytknúť mu akékoľvek profesionálne pochybenie. Od samého začiatku, ako nastúpil menovaný nadriadený do svojej funkcie, hľadal dôvody, pre ktoré by žalobcu sankcionoval. Zo strany tohto nadriadeného to žalobca považuje za perzekúciu žalobcu pre jeho poctivý a nekompromisný prístup pri plnení pracovných úloh, za čo bol niekoľkokrát veľmi pozitívne hodnotený. Veľmi dôsledne dbal o to, aby neboli vykonané akékoľvek nedovolené manipulácie s materiálom, ktorý mu bol zverený. Po ukončení PN sa dozvedel, že veliteľ práporu pplk. X. E. H. - žalovaný 2/ sa rozhodol zmeniť jeho pracovné zaradenie, pretože na jeho miesto mal už vytypovaného svojho človeka. Potom, ako sa túto skutočnosť dozvedel, veľmi dlho zvažoval, či má vôbec význam pre nezlepšujúce sa pracovné vzťahy so svojím nadriadeným na pracovisku vôbec zotrvať. Keďže napätú situáciu na pracovisku znášal mimoriadne ťažko, rozhodol sa svoje pôsobenie v ozbrojených silách ukončiť a odísť do výsluhového dôchodku. Jeho služobný pomer bol teda ukončený dňom 15.5.2010. Strata zamestnania veľmi poznačila jeho život najmä tým, že sa mu rozpadla rodina.

Keďže žije v oblasti s veľkou mierou nezamestnanosti, nemal možnosť sa zamestnať vo svojom okolí, navyše šikanózne správanie nadriadeného pplk. X.. E. H. vyústilo až do takých rozmerov, že musel začať navštevovať psychológa, ktorý mu diagnostikoval depresívnu poruchu stredne ťažkého stupňa, ktorá bola následkom práve udalostí, ktoré sa odohrali na jeho pracovisku v spojitosti s ním a mali na neho mimoriadne negatívny dopad. Až po veľmi dlhom čase si našiel náhradné zamestnanie, avšak viac menej dočasné a ďaleko mimo svoj domov. Nakoľko neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti, najmä vzhľadom na jeho intenzitu, trvanie a rozsah nepriaznivých následkov, došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, nie je morálne zadosťučinenie v tomto konkrétnom prípade podľa jeho názoru dostačujúce. O zníženie dôstojnosti fyzickej osoby či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere ide najmä vtedy, pokiaľ ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzická osoba vzhľadom na povahu, intenzitu, opakovanie, trvanie a širší okruh pôsobenia nepriaznivého následku pociťuje a prežíva ako závažnú. Samotné konštatovanie súdu o tom, že práva žalobcu na ochranu osobnosti boli porušené, žalobcovi nepostačuje, nakoľko konaním žalovaných došlo k hrubému pošpineniu jeho dobrého mena, cti a dôstojnosti, tak v oblasti profesionálnej ako aj osobnej, rozpadu jeho rodiny a k zničeniu kariéry. Žalobca berie na vedomie skutočnosť, že o výške nemajetkovej ujmy rozhoduje súd, avšak od žalovaných požaduje minimálne sumu 200.000,- Eur, vzhľadom na závažnosť a dôsledok protiprávneho zásahu do práva na ochranu osobnosti, a táto by mala aj do budúcnosti slúžiť ako memento pred ďalším podobným šikanóznym správaním sa nadriadených voči podriadeným príslušníkom OS SR.

4. Žalovaný 2/ navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že v mesiaci október 2009 bola v sklade ZT II/ND vykonaná riadna inventarizácia materiálu - náhradné dielce. Pri tejto inventarizácii bol zistený inventarizačný rozdiel u 6-tich položiek vo výške 868,22 Eur. Toto manko bolo zverejnené ako škoda v písomnom vojenskom rozkaze žalovaného 2/ (ďalej len „PVR“) č. 205/2009 zo dňa 30.10.2009 a zapísaná v EKŠ pod č. 5/2009, s termínom vyriešenia do 30. novembra 2009. Inventarizačná komisia vo svojom zápise konštatovala, že: „materiál ZT II je obhospodarovaný na veľmi dobrej úrovni, kvalita a úroveň vedenia útvarovej evidencie je v zmysle Vševojsk 17-5, sklady sú riadne zabezpečené proti stratám a zneužitiu materiálu, skladová dokumentácia je úplná v súlade s Tyl 21-2 a kontroly sú vykonávané v súlade s Vševojsk 1-1. Vznik škody bol spôsobený porušením predpisov Vševojsk 17-2, Vševojsk 1-1 a Tyl 21-2“. Približne v 1. polovici mesiaca november žalovaný 2/ vykonal kontrolu skladu ZT II/ND, kde zistil, že materiál v sklade nie je riadne uložený a označený, evidencia v sklade nie je vedená v zmysle Vševojsk 17-5, kontroly sú vykonávané buď formálne alebo vôbec a že do skladu majú prístup aj osoby, ktoré nemajú spísanú dohodu o hmotnej zodpovednosti. Na základe týchto skutočností, ďalej na základe už spomínanej škody a podozrenia škodovej udalosti, že v sklade môže chýbať viac materiálu, ako bolo zverejnené v EKŠ 5/2009 ako aj z dôvodu, že na žalobcu boli zaslané personálne materiály na prepustenie zo služobného pomeru PrV (z dôvodu, že v priebehu dvoch rokov bol hodnotený nevyhovujúco pri preskúšaní z pohybovej výkonnosti), žalovaný 2/ nariadil svojim PVR č. 217/2009 zo dňa 20. novembra 2009, vykonať mimoriadnu inventarizáciu do 30. novembra 2009. Na základe vykonávania tejto mimoriadnej inventarizácie, žalovaný 2/ svojim PVR č. 223/2009 zo dňa 30. novembra 2009, predĺžil termín vyriešenia škody EKŠ 5/2009 do 18. decembra 2009. Vzhľadom k účasti členov inventarizačnej komisie na výcviku RZaP/L0035 a hlavne z dôvodu došetrenia nových vzniknutých účtovných nezrovnalostí, žalovaný 2/ svojim PVR č. 237/2009 zo dňa 19.12.2009 predĺžil termín vykonania mimoriadnej inventarizácie do 11. januára 2010. Zároveň mu bolo vyšetrovacou škodovou komisiou zahlásené, že škoda EKŠ 5/2009 bola vyriešená - materiál bol v rámci inventarizácie dohľadaný, čo bolo taktiež zverejnené v tomto PVR č. 237/2009. Dňa 11. januára 2010 mu predseda inventarizačnej komisie hlásil ukončenie mimoriadnej inventarizácie s výsledkom, že žiadne prebytky a manká neboli zistené. Výsledok tejto mimoriadnej inventarizácie zverejnil predseda inventarizačnej komisie v PVR č. 27/2010 zo dňa 10. februára 2010. 10. februára 2010 sa žalobca dostavil k žalovanému 2/ na denné hlásenie z dôvodu, že si podáva žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru PrV. Žalovaný 2/ túto jeho žiadosť odporúčal realizovať a na základe žiadosti menovaného rozhodol o novom „obsadení skladu“ a opätovne nariadil vykonanie mimoriadnej inventarizácie, zverejnené v PVR 67/10 v dňoch 7.4.-19.4.2010, za účelom prevzatia, resp. odovzdania funkcií a následne spísania dohody o hmotnej zodpovednosti, po premiestnení nového PrV k práporu. Vzhľadom k žiadosti predsedu inventarizačnej komisie žalovaný 2/ predĺžil termín vykonania inventarizácie svojim PVR č. 73/10 do 30.4.2010 a PVR č. 82/09 do 5.5.2010. V mesiaci apríl žalovaný 2/ opätovne vykonal kontrolu v sklade ZTII/ND, kde zistil, že evidencia aj naďalej nie je vedená v zmysle platných predpisov a nariadení, materiál aj naďalej nebol riadne uložený a označený, že kontrolná činnosť nie je vykonávaná v zmysle S-Vševojsk 1-1 a v sklade bol neporiadok. Vzhľadom k

prebiehajúcej inventarizácii, kedy noví (preberajúci) príslušníci skladu mu prisľúbili, že materiál v sklade uložia, zavedú novú evidenciu a spravia v sklade poriadok, ako aj ku skutočnosti, že inventarizácia ešte nebola ukončená žalovaný 2/ v daný moment neriešil, toto odložil až na ukončenie inventarizácie a podľa oficiálnej inventarizačnej zápisnice. Dňa 14.5.2010 na základe rozkazu riaditeľa PÚ GŠ OS SR č. 2660 z 29.4.2010 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka (počas svojej PN). Samotný dôvod na prepustenie je v tomto prípade dôvodom obligatónym. Jediný oprávnený vo veci rozhodnúť v zmysle § 6 ods. 2, písm. b/ zákona č. 346/2005 Z. z. a v zmysle čl. 6 Služobného predpisu hlavného služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov č. 55/2007 o určení služobných úradov, o určení rozsahu rozhodovania vedúcich služobných úradov a o určení rozsahu pôsobnosti veliteľov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov je vedúci služobného úradu, nie veliteľ. Veliteľ koná v rozsahu čl. 13 Služobného predpisu hlavného služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov č. 55/2007 o určení služobných úradov, o určení rozsahu rozhodovania vedúcich služobných úradov a o určení rozsahu pôsobnosti veliteľov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. Veliteľ teda nie je oprávnený rozhodnúť sa, či návrh spracuje alebo nie. Na základe uvedeného bolo jeho povinnosťou spracovať návrh na prepustenie, nakoľko mu to vyplývalo zo zákona. V tejto veci sa následne vedúci služobného úradu rozhodol žalobcu neprepustiť. Personálny rozkaz riaditeľa Personálneho úradu č. 2660 z 29. apríla 2010 bol útvaru doručený dňa 6. mája 2010 (štvrtok). Na vyhlásenie tohto rozkazu mali teda 11 dní vrátane sobôt a nedeľ. V čase doručenia predmetného rozkazu bol žalobca prítomný. K vyhláseniu však nemohlo dôjsť z dôvodu, že dňom jeho vyhlásenia, teda doručenia, by bol žalobca prepustený zo služobného pomeru. Z dôvodu zabezpečenia riadneho prepustenia žalobcu a zároveň aj dodržania zákonnej lehoty na prepustenie mal byť tento rozkaz žalobcovi vyhlásený budúci týždeň (teda v období od pondelka 10. mája 2010 do piatku 14. mája), najneskôr však 17. mája 2010, teda v posledný možný deň prepustenia žalobcu. Žalobcovi bolo povedané, že rozkaz z Personálneho úradu má na Skupine personálneho manažmentu dňa 10.5.2010. Následne na druhý deň, teda 11. mája 2010 čerpal služobné voľno a od 12. mája 2010 bol dočasne neschopný vykonávať štátnu službu pre chorobu. Z uvedených dôvodov, a tiež vzhľadom k tomu, že žalobca mal veľa nevrátených vecí či už od výkonného poddôstojníka roty alebo zo skladov útvar, rozhodol sa žalovaný 2/ komisionálne odobrať jeho osobné ako aj služobné veci z jeho skrinky a takýmto spôsobom vrátiť veci, ktoré dižil v jednotlivých skladoch, tzn. bolo nevyhnutné konať, tak ako konali, teda komisionálne zbaliť žalobcovi osobné veci s následným odovzdaním u neho doma spojené s vyhlásením personálneho rozkazu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. Čo sa týka vyjadrení žalobcu o jeho perzekúcii, nikto nikdy od žalobcu nechcel nič iné, len aby si plnil povinnosti v zmysle svojich funkčných povinností, vojenských predpisov a zákona č. 346/2005 Z. z..

5. Žalovaný 1/ vzniesol v konaní námietku premlčania uplatnenej nemajetkovej ujmy, s tým, že podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. V danej veci žalobca uviedol, že jeho problémy v práci a teda zásah do jeho osobnosti sa začali príchodom nového veliteľa práporu logistickej podpory pplk. Ing. E. H. - žalovaného 2/ t. j. 1. júna 2009. Ďalej v návrhu žalobca poukazoval na uloženie disciplinárnych trestov 10 % na 2 mesiace z dôvodu neplnenia povinností správcu skladu č. prlogp-123/22/2009-2 z 20. novembra 2009 a 10 % na 2 mesiace z dôvodu, že pri ročnom preskúšaní z pohybovej výkonnosti za rok 2009 dosiahol nevyhovujúce hodnotenie č. prlogp-123-15/2009-2 z 16. novembra 2009. Tiež poukazoval na Písomné vojenské rozkazy veliteľa útvaru 2206 č. 205 z 30. októbra 2009, č. 223 z 30. novembra 2009, č. 237 z 18. decembra 2009 a č. 27 z 10. februára 2010. Disciplinárne tresty a všetky písomné vojenské rozkazy, v zmysle podanej žaloby na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, považuje žalobca za zásah do jeho osobnosti. Služobný pomer žalobcu sa skončil 14. mája 2010. Vychádzajúc z uvedených záverov, právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch - peňažnú satisfakciu je podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka osobným právom majetkovej povahy vyjadriteľným peňažným ekvivalentom a podliehajúcim premlčaniu vo všeobecnej trojročnej lehote počítanej od okamihu zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti. Všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy začína plynúť odo dňa, kedy sa nárok mohol uplatniť prvýkrát. V danej právnej veci treba za tento deň považovať „najskôr“ 2. jún 2009, t. j. deň po dni príchodu nového veliteľa práporu logistickej podpory - žalovaného 2/ a „najneskôr“ však 15. mája 2010, t. j. deň po dni skončenia služobného pomeru žalobcu. Žaloba na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy bola súdu doručená až 17. mája 2013, preto žalovaný 1/ uplatnil námietku premlčania, keďže nárok žalobcu v tejto

časti návrhu v zmysle vyššie uvedeného je premlčaný. Premlčacia doba v danej právnej veci uplynula dňom 15. mája 2013.

6. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca vykonával v Ozbroyených zložkách SR, Vojenský útvar 2206, Topoľčany funkciu správcu skladu NZ / vodič skladov roty zásob a prepravy Práporu logistickej podpory 1. mechanizovanej brigády PS OS SR, kde vykonával samostatné odborné činnosti technického, administratívneho a hospodársko-správneho charakteru. Z disciplinárneho rozkazu žalovaného 2/, veliteľa práporu logistickej podpory, Vojenského útvaru 2206, Topoľčany, č. prlogp-123-22/2009-2 zo dňa 20.11.2009 súd zistil, že žalovaný 2/ ako nadriadený žalobcu podľa § 124 ods. 2 a § 125 písm. b/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov a čl. 1 služobného predpisu hlavného veliteľa ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 1/2007 o rozsahu disciplinárnej právomoci na udeľovanie disciplinárnych odmien a ukladanie disciplinárnych opatrení uložil žalobcovi zníženie služobného platu o 10 % na dobu dvoch mesiacov z posledného priznaného služobného platu, nakoľko žalobca nedodržiaval termíny na zaúčtovanie pohybov materiálu, nezabezpečil pripravenosť skladu a dokumentácie k riadnej periodickej inventarizácii a nedôsledne viedol evidenciu pohybov materiálu v sklade náhradných dielcov, čo bolo zistené inventarizačnou komisiou pri vykonávaní inventúry v sklade ND v období od 8.10. do 26.10.2009, čím porušil povinnosti uvedené v § 119 ods. 1, písm. a/ zákona a to tým, že porušil služobnú disciplínu, t. j. porušil čl. 76 vojenského predpisu Vševojsk 17-5, čl. 311 odr. 1 a čl. 312 odr. 2, 3 vojenského predpisu Vševojsk 1-1. Z rozhodnutia o odvolaní, č. p. 1.mb-236/12/2009-PPV zo dňa 14.12.2009, vydaného veliteľom 1. mechanizovanej brigády v zmysle § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vo veci odvolania žalobcu, správcu skladu NZ roty zásob a prepravy práporu logistickej podpory 1. mechanizovanej brigády PS OS SR, proti disciplinárnemu rozkazu vydanému žalovaným 2/ č. prlog-123-22/2009-2 zo dňa 20. novembra 2009, ktorým bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 125 písm. b/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov OS SR a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, súd zistil, že podané odvolanie bolo zamietnuté a disciplinárny rozkaz veliteľa VÚ 2206 Topoľčany bol potvrdený.

Z disciplinárneho rozkazu žalovaného 2/ č. prlogp-123-15/2009-2 zo dňa 16.11.2009 súd zistil, že žalovaný 2/ ako nadriadený žalobcu podľa § 124 ods. 2 a § 125 písm. b/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov a čl. 1 služobného predpisu hlavného veliteľa ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 1/2007 o rozsahu disciplinárnej právomoci na udeľovanie disciplinárnych odmien a ukladanie disciplinárnych opatrení uložil žalobcovi zníženie služobného platu o 10 % na dobu dvoch mesiacov z posledného priznaného služobného platu, nakoľko pri ročnom preskúšaní z pohybovej výkonnosti za rok 2009 dosiahol nevyhovujúce hodnotenie, čím porušil základnú povinnosť profesionálneho vojaka podľa § 119 ods. 1, písm. a/ a p/ zákona a to tým, že porušil služobnú disciplínu a neudržiaval si potrebnú fyzickú zdatnosť. Z návrhu na personálne opatrenie s profesionálnym vojakom zo dňa 16.11.2009 súd zistil, že zástupca veliteľa mjr. Ing. A. K. navrhol podľa § 70 ods. 1, písm. o/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe PrV OS SR v znení neskorších predpisov ukončiť služobný pomer žalobcu, nakoľko v priebehu dvoch po sebe nasledujúcich rokov nesplnil požadované normy z pohybovej výkonnosti v príslušnej vekovej kategórii. Za uvedený skutok bol disciplinárne riešený. Z listu zo dňa 29.01.2010 - Žiadosť o skončenie služobného pomeru prepustením súd zistil, že žalobca podľa § 70 ods. 2, písm. a/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov požiadal návrhom žalovaného 2/ o skončenie služobného pomeru prepustením pred uplynutím doby výsluhy v hodnosti. Žiadosť odôvodnil tým, že nemá záujem o pokračovanie služobného pomeru profesionálneho vojaka z dôvodu názorových rozporov a spôsobu plnenia úloh s velením prlogp 1.mb. Uviedol, že koncom kalendárneho roka 2009 utrpel pracovný úraz (natrhnutie pravého lýtkového svalu). Toto zranenie ho v súčasnej dobe obmedzuje ako už v súkromnom živote, tak aj v pracovnom. Na základe uvedeného má obavy o úspešnom zvládnutí preskúšania z pohybovej výkonnosti v budúcnosti. Nakoľko má odslúžených 17 rokov, nevidí perspektívu kariérneho rastu v Ozbroyených silách SR. Zo záznamu o vykonanom personálnom pohovore so žalobcom zo dňa 10.02.2010 súd zistil, že žalobca požiadal o skončenie služobného pomeru prepustením, nakoľko sa nestotožňuje s názormi a spôsobmi velenia prlogp. Koncom kalendárneho roka 2009 utrpel pracovný úraz pri preskúšaní z pohybovej výkonnosti (natrhnutie pravého lýtkového svalu), toto zranenie ho v súčasnej dobe obmedzuje ako už v súkromnom, tak aj v pracovnom živote. Na základe uvedeného žalobca má obavy o úspešnom zvládnutí preskúšania z pohybovej výkonnosti v budúcnosti. Žalobca uviedol, že má odslúžených skoro 16 rokov a nevidí perspektívu kariérneho rastu v Ozbroyených silách SR. Z uvedených dôvodov nemal

záujem o ďalšiu službu v Ozbrojených silách SR. Žalobcovi bola ponúknutá z dôvodu nedostatkov zistených pri inventarizácii v sklade ND ZT II možnosť premiestnenia na funkciu: veliaci poddôstojník (L10) / Dopravná čata ostatného materiálu / Rota zásob a prepravy / Prápor logistickej podpory 1.mb / 1. mechanizovaná brigáda / Pozemné sily / Ozbrojené sily SR (XX/XXX/XXXX/XX), (XXXXXX/XXXXXX/XX/X), (IDF: XXXXXXXXXXXX). Nakoľko žalobca ponúknutú funkciu odmietol a na svojom prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka trval, žalovaný 2/ ako jeho nadriadený, so skončením služobného pomeru žalobcu pred uplynutím výsluhy v hodnosti súhlasil aj napriek tomu, že žalobca ešte nesplnil stanovenú dobu výsluhy v hodnosti a vydal pokyny na spracovanie personálnych materiálov k jeho prepusteniu. Z Personálneho rozkazu riaditeľa personálneho úradu č. 356 z 28.01.2010 súd zistil, že riaditeľ personálneho úradu ako orgán príslušný vo veci konať podľa § 6 ods. 2, písm. b/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a podľa čl. 6 Služobného predpisu hlavného služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov č. 55/2007 o určení služobných úradov, o určení rozsahu rozhodovania vedúcich služobných úradov a o určení rozsahu pôsobnosti veliteľov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky rozhodol podľa § 72 ods. 1, písm. a/ zákona a § 70 ods. 1, písm. o/ zákona o zamietnutí návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Z listu zo dňa 13.01.2012, adresovanom predsedníčke vlády SR, N.. N.. X. W., N.. súd zistil, že právna zástupkyňa žalobcu týmto listom podala sťažnosť na MO SR, ktorou oboznámila predsedníčku vlády SR, N.. N.. X. W. so skutočnosťami / perzekúcia a šikanovanie zo strany nového veliteľa práporu logistickej podpory pplk. X.. E. H. /, týkajúcimi sa jej klienta - žalobcu v čase pôsobenia v Ozbrojených silách SR, vo Vojenskom útvere 2206, T., kde pôsobil vo funkcii náčelníka opráv a zásob ND, a ktoré po nástupe nového veliteľa práporu logistickej podpory pplk. X.. E. H. - žalovaného 2/ mali negatívny vplyv na jeho pracovnú činnosť v predmetnej zložke ozbrojených síl, čo vyústilo, až do podania žiadosti žalobcu o skončenie služobného pomeru v Ozbrojených silách SR. Z listu zo dňa 13.01.2012 - Výzva sťažovateľa na spoluprácu súd zistil, že MO SR na základe listu zo dňa 13.01.2012, oznámilo týmto listom žalobcovi, že predsedníčka vlády SR, N.. N.. X. W., N.. poverená riadením ministerstva menovala č. p. OdKPSaAČ-6-1/2012-St zo dňa 8.02.2012 komisiu na jej prešetrenie (ad hoc). Komisia si vyžiadala od SEKO-IMO spis pôvodnej sťažnosti žalobcu zo dňa 14.02.2011, s ktorým sa podrobne oboznámila a dospela k záveru, že je nevyhnutné v súlade s § 6 ods. 2 a § 16 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach vyzvať sťažovateľa na spoluprácu, a to na doplnenie sťažnosti o vyjadrenia a doloženie dôkazov týkajúcich sa skutočností, bližšie špecifikovaných v predmetnom liste. Vzhľadom na uvedené, MO SR vyzvalo právnu zástupkyňu žalobcu na spoluprácu spolu s poučením, že v prípade neposkytnutia spolupráce alebo jej neposkytnutia v stanovenej lehote, sťažnosť bude odložená podľa § 6 ods. 1, písm. h/ zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach. Odpoveď mala právna zástupkyňa žalobcu zaslať v zákonnej lehote na adresu MO SR, Úrad právnych služieb, S.. X. D., J. 8, XXX XX D.. Z listu zo dňa 5.03.2012 - Výzva sťažovateľa na spoluprácu súd zistil, že právna zástupkyňa žalobcu v zastúpení za žalobcu na základe listu zo dňa 13.01.2012 - Výzva sťažovateľa na spoluprácu doplnila svoju písomnú sťažnosť (list zo dňa 13.01.2012). Z listu Ministerstva obrany SR zo dňa 17. 04.2012, č. OdKSPaAČ-6-13/2012-St, ktorý bol adresovaný právnej zástupkyňi žalobcu súd zistil, že Ministerstvo obrany SR na základe prešetrenia predmetnej sťažnosti ustanovenou Komisiou vyhodnotilo sťažnosť žalobcu zo dňa 13.01.2012 ako opodstatnenú a vedúcemu Služobného úradu Ministerstva obrany SR bolo uložené splniť povinnosti podľa § 19 ods. 1, písm. i/ zákona o sťažnostiach a žalobcovi ako sťažovateľovi oznámiť prijaté opatrenia v termíne do 18. mája 2012.

Z výsluchu žalobcu súd zistil, že ozbrojeným silám zazlieva hlavne to, že nezamedzili určitým rozhodnutiam jeho vtedajšieho veliteľa, nakoľko podľa jeho tvrdenia išlo o neprofesionálne rozhodnutia, zároveň poukázal, že pri prvom rozhodovaní sekcie ministra obrany bolo rozhodnuté, že jeho bývalý veliteľ sa nedopustil žiadnych perzekúcií voči jeho osobe a žiadneho pochybenia a pri tom druhá kontrola Seko Imo zistila značné nezrovnalosti a zhodnotila jeho sťažnosti za opodstatnené. Čo sa týka žalovaného 2/ - bývalého veliteľa na základe jeho rozhodnutí a neprofesionálneho správania mu zničil manželstvo, súkromný život, povesť a dobré meno, v dôsledku čoho mal fyzické aj psychické problémy. Čo sa týka rozpadu jeho manželstva v roku 2010, v piatom mesiaci bol žalobca na základe svojej žiadosti prepustený do výsluhového dôchodku.

Z výsluchu žalovaného 1/ súd zistil, že žalobca odišiel z ozbrojených síl na vlastnú žiadosť, pričom ho pritom žiadna skutočnosť k tomu nenútila, dokonca jeho návrh na prepustenie z dôvodu nevykonania telesnej prípravy bol zamietnutý z dôvodu iných potrieb ozbrojených síl, pričom k takémuto kroku žalobcu nesvedčia ani uložené disciplinárne tresty, ktoré boli na dva mesiace 10 % z platu. Zároveň poukázal na plynutie premlčacej lehoty, čo sa týka nemajetkovej ujmy, kde 14.05.2010 bol skončený služobný pomer so žalobcom a od 15.10.2010 teda začala plynúť všeobecná 3 ročná premlčacia lehota,

príčom žaloba na súd bola podaná 17.05.2013, teda po uplynutí uvedenej lehoty. Čo sa týka verejného ospravedlnenia, ktorého sa žalobca tiež domáhal, uviedol, že musia byť splnené nasledovné atribúty: 1/ existencia zásahu, ktorý vyvolal, alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo v ohrození osobnostných práv, chránených § 11 Obč. zák., 2/ neoprávnený, čiže protiprávny charakter tohto zásahu, 3/ existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmom, z ktorých ani jeden nebol naplnený.

Z vylúču žalovaného 2/ súd zistil, že po podaní návrhu na prepustenie žalobcu z ozbrojených síl s poukazom na personálny pohovor zo dňa 10.2.2010 ponúkol žalobcovi výkon inej funkcie, ktorá bola funkčne vyššie, a o ktorej bol žalovaný 2/ presvedčený, že ju žalobca zvládne, neprijal ju však.

7. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba nie je dôvodná. Vec právne posúdil podľa § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, 2, 3, § 101, § 102 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, § 6 ods. 1, § 6 ods. 2, písm. b/ zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon). Poukázal na to, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca, ako profesionálny vojak, pôsobil v Ozbrojených silách SR, vo Vojenskom útvare 2206, T., kde od roku 2001 prevzal funkciu náčelníka opráv a zásob ND Práporu logistickej podpory 1. mechanizovanej brigády PS OS SR, kde vykonával samostatné odborné činnosti technického, administratívneho a hospodársko-správneho charakteru. Nadriadeným žalobcu v danom čase bol nový veliteľ práporu logistickej podpory pplk. X.. E. H. (žalovaný 2/). Dňa 01.09.2009 sa vykonávali každoročne v Ozbrojených silách SR fyzické inventúry materiálu všetkých materiálových tried. Nakoľko žalobca vykonával funkciu náčelníka opráv a zásob náhradných dielov (ďalej „ND“) Práporu logistickej podpory 1. mechanizovanej brigády PS OS SR bolo jeho povinnosťou ako každého správcu skladu pred tým, ako sa začalo so samotnou fyzickou inventarizáciou vykonať porovnanie evidencie so zostavou SAP. Z disciplinárneho rozkazu žalovaného 2/ č. prlogp-123-22/2009-2 zo dňa 20.11.2009 vyplynulo, že nakoľko žalobca nedodržiaval termíny na zaúčtovanie pohybov materiálu, nezabezpečil pripravenosť skladu a dokumentácie k riadnej periodickej inventarizácii a nedôsledne viedol evidenciu pohybov materiálu v sklade náhradných dielcov, čo bolo zistené inventarizačnou komisiou pri vykonávaní inventúry v sklade ND v období od 8.10. do 26.10.2009, čím porušil povinnosti uvedené v § 119 ods. 1, písm. a/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“), žalovaný 2/ ako nadriadený žalobcu uložil predmetným disciplinárnym rozkazom žalobcovi zníženie služobného platu. Ako vyplynulo z rozhodnutia o odvolaní, č. p. 1.mb-236/12/2009-PPV zo dňa 14.12.2009, vydaného veliteľom 1. mechanizovanej brigády odvolanie, ktoré podal žalobca proti disciplinárnemu rozkazu žalovaného 2/ č. prlogp-123-22/2009-2 zo dňa 20.11.2009, toto bolo zamietnuté a disciplinárny rozkaz bol potvrdený. Súd mal ďalej preukázané, že žalobca ako profesionálny vojak si v roku 2009 neudržiaval potrebnú fyzickú zdatnosť, v dôsledku čoho porušil základnú povinnosť profesionálneho vojaka podľa § 119 ods. 1, písm. a/ a p/ zákona č. 346/2005 Z. z., preto žalovaný 2/ disciplinárnym rozkazom č. prlogp-123-15/2009-2 zo dňa 16.11.2009 uložil žalobcovi zníženie služobného platu. Nakoľko si žalobca neplnil svoje služobné povinnosti, zástupca veliteľa mjr. X.. A. K. navrhol podľa § 70 ods. 1, písm. o/ zákona č. 346/2005 Z. z. ukončiť služobný pomer so žalobcom, nakoľko tento v priebehu dvoch po sebe nasledujúcich rokov nespĺnil požadované normy z pohybovej výkonnosti v príslušnej vekovej kategórii. Riaditeľ personálneho úradu ako orgán príslušný konať vo veci návrhu na ukončenie služobného pomeru žalobcu personálnym rozkazom č. 356 zo dňa 28.01.2010 rozhodol o zamietnutí návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, nakoľko nebolo preukázateľne dokázané, že žalobca v priebehu dvoch po sebe nasledujúcich rokov nespĺnil normy z pohybovej výkonnosti v príslušnej vekovej kategórii. Nakoľko mal žalobca výhrady voči spôsobu plnenia úloh s velením Práporu logistickej podpory 1. mechanizovanej brigády PS OS SR, pričom koncom kalendárneho roka 2009 utrpel pracovný úraz, ktorý ho obmedzoval v súkromnom aj pracovnom živote, listom zo dňa 29.01.2010 - Žiadosťou o skončenie služobného pomeru prepustením požiadal o skončenie služobného pomeru prepustením pred uplynutím doby výsluhy v hodnosti. Zo Záznamu o vykonanom personálnom pohovore so žalobcom zo dňa 10.02.2010 vyplynulo, že žalovaný 2/ ponúkol žalobcovi z dôvodu nedostatkov zistených pri inventarizácii v sklade ND ZT II možnosť premiestnenia na funkciu veliaceho poddôstojníka dopravnej čaty ostatného materiálu, ktorú však žalobca odmietol. Žalobcov služobný pomer v Ozbrojených silách SR bol ukončený dňa 15.5.2010. Žalobca mal za to, že od samého začiatku ako nastúpil žalovaný 2/ do funkcie veliteľa práporu logistickej podpory, neustále hľadal dôvody, pre ktoré mal žalobcu šikanovať a sankcionovať, pričom žalobca poukázal najmä na neprofesionálne rozhodnutia svojho nadriadeného. Z dôvodu šikanózneho správania žalovaného 2/ voči žalobcovi, žalobca začal navštevovať psychológa, ktorý mu diagnostikoval

depresívnu poruchu stredne ťažkého stupňa, ktorá bola následkom práve udalostí, ktoré sa odohrali počas jeho služobného pomeru v Ozbrojených silách SR a mali na neho mimoriadne negatívny dopad. Vyššie uvedené skutkové okolnosti viedli k tomu, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal predsedníčke vlády SR, N.. N.. X. W., list zo dňa 13.01.2012, ktorým podal sťažnosť na Ministerstvo obrany SR. Žalobca bol toho názoru, že zo strany žalovaného 2/ došlo voči nemu k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, pričom vzhľadom na jeho intenzitu, trvanie a rozsah nepriaznivých následkov, došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, pošpineniu jeho dobrého mena, cti a dôstojnosti, tak v oblasti profesionálnej ako aj osobnej, rozpadu jeho rodiny a k zničeniu jeho kariéry.

Žalovaný 1/ nesúhlasil so žalobou, nakoľko bol názoru, že neboli splnené zákonné predpoklady na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcu ako fyzickej osoby, pričom poukázal aj na to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú si žalobca taktiež uplatnil žalobou je právom majetkovej povahy vyjadriteľným peňažným ekvivalentom a podliehajúcim premlčaniu vo všeobecnej trojročnej lehote počítanej od okamihu zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti. Všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy začína plynúť odo dňa, kedy sa nárok mohol uplatniť prvýkrát. Žalovaný 1/ mal za to, že všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy začala žalobcovi najskôr plynúť dňom 2.06.2009, t. j. deň po dni príchodu nového veliteľa práporu logistickej podpory - žalovaného 2/ a „najneskôr“ 15.05.2010, t. j. deň po dni skončenia služobného pomeru žalobcu. Nakoľko žalobca podal žalobu na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy súdu až dňa 17.05.2013, žalovaný 1/ bol názoru, že nárok žalobcu v časti návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčaný, nakoľko premlčacia doba v danej právnej veci uplynula dňom 15.05.2013. Žalovaný 2/ mal za to, že ku perzekúcii a šikanovaniu žalobcu z jeho strany nedošlo, nakoľko od žalobcu nechcel nič iné len, aby si plnil svoje povinnosti v zmysle funkčných povinností, vojenských predpisov a zákona č. 346/2005 Z. z..

8. Po oboznámení sa so skutkovým stavom na základe doložených listinných dôkazov súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko žalobca absolútne nepreukázal listinnými dôkazmi svoje tvrdenia o jeho diskriminácii zo strany žalovaného 2/, resp. šikanóznom správaní žalovaného 2/ voči nemu, pričom žalobca, ako vyplýva z výsledkov šetrenia inventúrnej komisie, počas výkonu jeho služobného pomeru v Ozbrojených silách SR, vo Vojenskom útvere XXXX, T., porušil svoje povinnosti podľa § 119 ods. 1, písm. a/, b/ a e/ zákona č. 346/2005 Z. z., v dôsledku čoho, žalovaný 2/ po preukázaní porušenia služobných povinností žalobcom, bol povinný mu uložiť disciplinárny trest, disciplinárnym rozkazom, č. prlogp-123-22/2009-2 zo dňa 20.11.2009, a teda súd nemal preukázané, že by zo strany žalovaného 2/ išlo o svojvoľné sankcionovanie žalobcu.

Súd navyše v tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že sám žalobca v žalobe uviedol, že v čase, keď bol vo funkcii náčelníka opráv a zásob ND Práporu logistickej podpory 1. mechanizovanej brigády PS OS SR, materiál, ktorý do skladu doviezol, nebol uložený ani označený, nebol prijatý do evidencie, nevystavoval protokoly o rozsahu opráv. Z listinných dôkazov doložených žalobcom vôbec nevyplývalo, že by zo strany jeho bývalého nadriadeného, t. j. žalovaného 2/, príp. ďalších nadriadených došlo ku diskriminácii jeho osoby, resp. ku konaniu žalovaného 2/, ktoré by objektívne bolo spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na ochranu osobnosti. Vzhľadom na uvedené, súd ďalšie dokazovanie výsluchom svedkov, ktorí boli navrhnutí zo strany žalobcu a žalovaných 1/, 2/ nepripustil pre nadbytočnosť takéhoto dokazovania. Nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení ohľadom diskriminácie jeho osoby nadriadenými počas výkonu jeho služobného pomeru v Ozbrojených silách SR, vo Vojenskom útvere 2206, Topoľčany, v dôsledku čoho malo dôjsť zo strany žalovaných k neprimeranému zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti, súd sa návrhom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (finančná satisfakcia), titulom vznikutej nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s neprimeraným zásahom do jeho práv na ochranu osobnosti ďalej nezaoberal a žalobu v celosti zamietol.

9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účinného do 30.6.2016.

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zdôraznil, že nepodával žalobu bezdôvodne. Svoju žalobu opieral v prvom rade o závery Komisie ministerstva obrany Slovenskej republiky č. OdKSPa AC-6- 13/2012 St zo dňa 17.4.2012, ktorá bola zriadená osobitne pre tento účel. Zo záverov tejto komisie vyplýva nasledovné:

1/ Ohľadne vykonania viacerých inventarizácií v sklade náhradných dielov ZT II- riadnej periodickej inventarizácie k 31. decembru 2009 a mimoriadnej inventarizácie od 18,30 novembra do 11. januára 2010, pri ktorej mali údajne vzniknúť manká a následne bol vždy materiál dohľadaný, pričom nevznikla žiadna škoda a inventarizácia od 7. apríla 2010 do 19. apríla 2010, predĺžená do mája 2010 z dôvodu odovzdania a prevzatia skladu ako aj posúdenia celej situácie zo strany žalobcovho nadriadeného - žalovaného 2/, za ktorú mu bol uložený trest 10 % zníženia služobného platu, bola sťažnosť žalobcu vyhodnotená ako opodstatnená.

2/ Ohľadne neposkytnutia úľav žalovaným 2/ od výcviku, aby mohol žalobca spracovať dokumentáciu v sklade náhradných dielov ZT II, aj posúdenia celej situácie zo strany žalobcovho nadriadeného - žalovaného 2/, za ktorú mu bol uložený trest 10 % zníženia služobného platu, bola sťažnosť žalobcu vyhodnotená ako opodstatnená.

Body 3-5 komisia odkázala žalobcu na preskúmanie súdom.

Ohľadne nevyplatenia cestovných náhrad zo strany žalovaného 2/ z dôvodu, že bol rok 2009 už uzavretý, bola sťažnosť žalobcu vyhodnotená ako opodstatnená.

V závere stanoviska bol žalobca odkázaný so satisfakciou na iný príslušný orgán.

Predmetné stanovisko komisie súd prvej inštancie v rámci svojej argumentácie, pre ktorú žalobu zamietol, vôbec nezohľadnil ani ho v tejto časti rozhodnutia nespomenul, hoci toto stanovisko mal k dispozícii v súdnom spise už v čase podania žaloby. V dôsledku takéhoto konania súd vec nesprávne posúdil v neprospech žalobcu, hoci zo záverov komisie jednoznačne vyplýva, že postup žalovaného 2/, ako priameho nadriadeného bol evidentne diskriminačný. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie bol povinný v rámci posudzovania celej veci vychádzať zo záverov komisie, ktorá je de facto orgánom nadriadeným, a nie ospravedlňovať konanie žalovaného 2/ odkazmi na jeho zákonnú povinnosť uložiť žalobcovi trest. Žalobca vo všeobecnosti nespochybňuje represívne ustanovenia zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl SR, ale spochybňuje ich nesprávnu aplikáciu zo strany žalovaného 2/, čo v konečnom dôsledku vyplýva aj zo samotného stanoviska komisie, ktoré súd prvej inštancie vôbec nezobral do úvahy. Je pravdou, že žalobca sám ukončil služobný pracovný pomer v Armáde Slovenskej republiky, bolo to však v dôsledku zlého psychického stavu. Náhradné pracovné zaradenie pod tým istým veliteľom by celkom iste situáciu žalobcu nevyriešilo, keďže práve jeho postup spôsobil žalobcovi depresívnu poruchu stredne ťažkého stupňa. Doklad o psychických zdravotných problémoch žalobca rovnako predložil v rámci konania, pričom sa súd prvej inštancie ani s týmto argumentom dôsledne, resp. vôbec nevysporiadal. Absolútnym porušením práva všetkých účastníkov, osobitne práva žalobcu, je evidentne arbitrárny postup súdu, kedy bez dostatočného odôvodnenia odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedkov, ktorých dokonca navrhovali obe sporové strany, napr. bývalú manželku žalobcu, ktorej výsluchom sa mala objasniť rodinná situácia žalobcu v dôsledku problémov, ktoré žalobcovi spôsobil žalovaný 2/. Akým spôsobom má žalobca preukázať, čím a akým spôsobom sa prejavil zásah do jeho osobnostných práv, keď súd odmieta vykonať kľúčové dôkazy? Súdu prvej inštancie nič nebránilo tieto dôkazy vykonať v záujme náležitého zistenia skutkového stavu, obzvlášť v prípade, ak tieto mohli bližšie ozrejmiť konanie žalovaného 2/ ako veliteľa, ale aj konanie žalobcu ako podriadeného pre posúdenie celkovej atmosféry na samotnom útvere.

Takýmto postupom súd prvej inštancie založil odvolací dôvod pre porušenie práva žalobcu, ale aj sporových strán, na spravodlivý proces. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva na jednej strane a povinnosťami súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti takémuto rozhodnutiu v rámci využitia prípadných riadnych, či mimoriadnych opravných prostriedkov a teda mu odníma možnosť konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 89/2007). Voči rozhodnutiu súdu, ktoré uznáva len argumenty protistrany, účelovo ich aplikuje v prospech žalovaného 2/ a naopak, rozhodné argumenty žalobcu úplne opomenie vyhodnotiť, na základe čoho žalobu zamietne, je veľmi ťažké argumentovať. Tento postup súdu prvej inštancie potom navodzuje dojem, že nemal záujem dôsledne žalobu žalobcu posúdiť, ale hľadal spôsob ako ju zamietnuť.

11. Žalovaný 1/ navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa v rozsudku na siedmej a ôsmej strane zaoberal tak listom žalobcu z 13. januára 2012, adresovanom predsedníčke vlády SR N.. N.. X. W. N.., listom žalovaného 1/ z 13. januára 2012 (Výzva sťažovateľa na spoluprácu), ako aj predmetným listom žalovaného 1/ zo 17. apríla 2012 č. OdKSPa AČ-6- 13/2012 St. Preto tvrdenia žalobcu v odvolaní považuje v tejto súvislosti za výslovne zavádzajúce. Uviedol, že žalobca listom z 13. januára 2012 podal sťažnosť proti vybaveniu sťažnosti č. QSP-5/2011-

St zo strany Sekcie kontroly - inšpekcie ministra obrany Slovenskej republiky (ďalej len „SEKO-IMO“). V predmetnom liste sa žalobca domáhal ochrany práv a žiadal, aby sa preskúmalo, či závery SEKO-IMO sú v úplnom poriadku, a či tu nie je dôvod na to, aby pre diskrimináciu a perzekúciu, ktorých sa žalobcovi dostalo od jeho nadriadeného, nemal dostať istý druh satisfakcie. V zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“), sťažnosť je podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým a) sa domáha ochrany svojich práv alebo právom chránených záujmov, o ktorých sa domnieva, že boli porušené činnosťou alebo nečinnosťou (ďalej len "činnosť") orgánu verejnej správy, b) poukazuje na konkrétne nedostatky, najmä na porušenie právnych predpisov, ktorých odstránenie je v pôsobnosti orgánu verejnej správy. Podľa § 22 ods. 1 zákona o sťažnostiach, sťažnosť, v ktorej sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s vybavovaním alebo odložením svojej predchádzajúcej sťažnosti je novou sťažnosťou proti postupu orgánu verejnej správy pri vybavovaní sťažnosti alebo pri odložení sťažnosti. Sťažnosť žalobcu z 13. januára 2012 bola podaná proti vybaveniu jeho sťažnosti podanej 21. júla 2011 a táto jeho sťažnosť bola v bodoch 1, 2 a 6 vyhodnotená ako opodstatnená. V predmetnej veci išlo teda o vyslovenie opodstatnenosti sťažnosti proti vybaveniu jeho sťažnosti z 21. júla 2011, ktorá bola komisiou na prešetrenie sťažnosti vybavená ako odložená a v žiadnom prípade nejde o vyslovenie, že žalovaní 1/, 2/ konali/vystupovali voči žalobcovi diskriminačne. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že spochybňuje nesprávnu aplikáciu represívnych ustanovení zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“) zo strany žalovaného 2/. V tejto súvislosti žalovaný 1/ uviedol, že všetky uložené disciplinárne tresty boli žalobcovi uložené v zmysle zákona a po presne a úplne zistenom skutočnom stave veci. K týmto tvrdeniam žalobcu sa dostatočne vyčerpávajúco vyjadril vo vyjadrení k žalobe z 12. februára 2014, ktoré žiadal, aby odvolací súd považoval za súčasť tohto vyjadrenia. K námietke žalobcu o nevykonaní dôkazov súdom (výsluchom navrhnutých svedkov) uviedol, že súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odhľad možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle vtedy platného ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O. s, p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysvetlil, prečo nepovažoval za potrebné vykonať žalobcom navrhnuté výsluchy svedkov.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. V tejto súvislosti potom žalovaný 1/ uviedol, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy navrhnuté nielen žalobcom, ale aj dôkazy navrhnuté žalovanými 1/, 2/. Je preto možné konštatovať, že rovnosť zbraní jednotlivých strán konania bola súdom prvej inštancie zachovaná a nie je preto daný odvolací dôvod.

12. Žalovaný 2/ rovnako navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

13. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť (§ 389 CSP).

14. V danej veci sa žalobca domáhal ochrany osobnosti z dôvodu „šikanózneho a diskriminačného“ konania, ktorého sa mal počas výkonu jeho služby v Ozbrojenom zbore voči nemu dopúšťať jeho nadriadený (žalovaný 2/), pričom požadoval tak satisfakciu v podobe ospravedlnenia sa, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (tzv. satisfakčná žaloba). Občiansky zákonník, v prípade zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby rozlišuje tieto prostriedky ochrany osobnostných práv: 1/ návrh na upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), 2/ návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba), 3. návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba). Uvedené špeciálne prostriedky súdnej ochrany osobnostných práv sa podľa jednotlivých okolností konkrétneho prípadu môžu uplatniť samostatne alebo kumulatívne (ak si to vyžaduje ich účel). Zo žaloby však musí byť zrejmé, aký prostriedok právnej ochrany žalobca podáva (§ 79 ods. 1 OSP, § 127 CSP).

Ad 1: Návrh na upustenie od neoprávnených zásahov do osobnostného práva musí smerovať k zastaveniu ďalšieho rušenia tým, že sa žiada právne zistenie, že zasahujúci subjekt nie je oprávnený na také zásahy, ako aj tým, že sa usiluje o vydanie zákazu ďalšieho rušenia.

Ad 2: Návrh na odstránenie už uskutočnených zásahov má zabezpečiť obnovenie pôvodného stavu, pokiaľ je to ešte vôbec možné. Vzhľadom na charakter porušených práv a charakter zásahov reštitúciu niekedy vôbec nemožno uskutočniť, alebo prichádza do úvahy len v obmedzenom rozsahu; najmä v týchto prípadoch preberá jej funkciu do určitej miery poskytnutie zadosťučinenia.

Ad 3: Návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba) sleduje priznanie satisfakcie občanovi, ktorého osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah zvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu.

O priznaní primeraného zadosťučinenia, pokiaľ sú na jeho priznanie splnené zákonom ustanovené podmienky, môže súd rozhodnúť len na návrh postihnutého. Inak povedané, vo všetkých prípadoch návrhov podľa § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka ide o návrhové konanie. Konanie o ochranu osobnosti je návrhové konanie, ktorého procesný nárok je vymedzený jeho predmetom (tzv. petitom žaloby) a základom (t. j. právne relevantnými skutočnosťami, na ktorých je petit založený). Jeho presná formulácia má byť obsiahnutá len v tej časti žaloby, ktorá sa nazýva žalobný petit (t. j. čoho sa žalobca domáha). Forma zadosťučinenia môže byť veľmi rôzna a môže spočívať aj vo verejnom ospravedlnení sa za zásahy do morálnej integrity občana, a tiež v akej konkrétnej výške v peniazoch, bude toto zadosťučinenie spočívať. Požadovaná výška peňažného zadosťučinenia potom tvorí maximálnu čiastku, ktorú súd môže priznať (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 5 Cdo 4/99, ZsP 1/2001, č. 1, str. 2). Satisfakčná žaloba prichádza do úvahy len tam, kde nepriaznivý dôsledok neoprávneného zásahu (nemajetková ujma) na cti fyzickej osoby už vznikol. Ak sú splnené zákonné podmienky pre priznanie primeraného zadosťučinenia, súd nemá len právo, ale povinnosť žalobe vyhovieť. Ide teda o subjektívne právo a nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia. Zadosťučinenie spočíva v určitom plnení, ktoré sa priznáva dotknutej osobe. Toto plnenie môže byť:

- morálne (nemajetková, morálna satisfakcia),
- peňažné (majetková, finančná, peňažná satisfakcia).

Obe tieto zadosťučinenia sledujú cieľ primeranosti, „aby bolo dané primerané zadosťučinenie“. Pokiaľ ide o morálnu satisfakciu, cieľom tejto formy zadosťučinenia je účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Ak súd posúdi na základe vykonaného dokazovania, že forma morálneho zadosťučinenia je primeraná, tak túto formu prizná. Podmienka primeranosti súdu ukladá povinnosť vždy posúdiť konkrétne okolnosti prípadu. Súd musí vychádzať z celkovej povahy ako aj z jednotlivých okolností prípadu (intenzita, spôsob zásahu, charakter zasiahnutej hodnoty osobnosti, trvanie a pod.). Ako formu morálneho zadosťučinenia je možné uviesť napríklad ospravedlnenie, odvolanie difamujúcich výrokov, popretie pravdivosti výroku, uverejnenie výroku súdneho rozhodnutia v tlači, rozhlase, televízii atď. Petit žaloby musí byť zrozumiteľný, presný a určitý, ale predovšetkým musí znieť na určitú formu morálneho zadosťučinenia.

15. V danej veci sa žalobca podanou žalobou (okrem priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výšku vyčíslil), domáhal aj morálnej satisfakcie v podobe ospravedlnenia, ktoré v petite žaloby formuloval tak, že „žiada uložiť žalovaným povinnosť verejne sa ospravedlniť žalobcovi pred zamestnancami

Vojenského útvaru 2206 Topoľčany za všetky neprávosti, nezákonnosti a krivdy, ktorých sa voči žalobcovi dopustili počas jeho pôsobenia vo Vojenskom útvere 2206 v Topoľčanoch od konca roku 2009 až do jeho odchodu do výsluhového dôchodku“. Takto formulované morálne zadostučinenie však nespĺňa požiadavku jeho zrozumiteľnosti, presnosti a určitosti (žalobca dostatočne nešpecifikoval pojem „všetky neprávosti, nezákonnosti a krivdy“ ani podobu „verejného ospravedlnenia“, čo potom predstavovalo takú vadu žaloby, ktorú bol súd prvej inštancie (skôr ako vôbec pristúpil k posudzovaniu, či v danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, príp. k jeho diskriminácii) povinný odstraňovať postupom podľa § 43 OSP účinného do 30.6.2016, resp. § 129 CSP. Keďže súd prvej inštancie takto nepostupoval, konanie zaťažil vadou, pre ktorú musel odvolací súd (bez ďalšieho) napadnutý rozsudok zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP). Ako už bolo uvedené, údaj o tom, čoho sa žalobca domáha (tzv. petit) musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Súd totiž musí presne vedieť, o čom má konať a rozhodnúť, pretože nesmie účastníkom (stranám) prisúdiť viac, než to, čoho sa domáhajú, ani účastníkom (stranám) priznať iné práva a uložiť im iné povinnosti, ako sú navrhované. Presný, určitý a zrozumiteľný petit žaloby nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí žaloby, ale je aj nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné a aby nastali právne účinky, ktoré žalobca podaním žaloby sledoval (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2012, sp. zn. 4 Cdo 144/2011). Ak chýbajú uvedené všeobecné náležitosti podania (žaloby) a účastník (strana) ich v stanovenej lehote neopravil ani nedoplnil a ide o taký podstatný nedostatok, pre ktorý v konaní nemožno pokračovať, súd takého podanie uznesením odmietne (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. 12. 2010, sp. zn. 3 Sžo/214/2010).

Odvolaciemu súdu sú síce známe závery, v zmysle ktorých „požiadavka ustanovenia § 79 ods. 1 vety druhej OSP (§ 129 CSP), aby zo žaloby vyplývalo, čoho sa žalobca domáha, neznamená, že by žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal“, avšak v danej veci z požadovaného ospravedlnenia musí byť zrejmé, aké konkrétne ospravedlnenie žalobca požaduje (nestačí pojem „verejné ospravedlnenie pred zamestnancami Vojenského útvaru XXXX T.“), a za aké konkrétne šikanózne alebo diskriminačné konania, ktorých sa mali dopustiť žalovaní (nestačí všeobecný pojem „za všetky neprávosti, nezákonnosti a krivdy“). Súd by totiž musel v takomto prípade suplovať vymedzenie požadovanej povinnosti, ktorá má byť uložená žalovaným, za žalobcu, pričom nie je vylúčené, že by nepoužil také slová (a nevymedzil porušenia žalovaných), aby svojím výrokom vymedzil rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal, t. j. z obsahového hľadiska vyjadril skutočne to, čoho sa žalobca žalobou skutočne aj domáhal.

16. Nakoľko žalobca v žalobe petit požadovaného ospravedlnenia (morálnej satisfakcie) nevymedzil dostatočne určito a zrozumiteľne, a teda žaloba mala vady, ktoré bol súd povinný odstraňovať (avšak tak neurobil), musel odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP).

17. K zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolací súd pristúpil aj najmä preto, že pokiaľ išlo o druhý žalovaný nárok (nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy), tu sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal (hoci mal) vznesenou námietkou premlčania. Ak by táto bola súdom prvej inštancie vyhodnotená ako dôvodná, súd by v tejto časti musel žalobu (bez ďalšieho zamietnuť) a predmetom sporu by zostal len nárok na morálnu satisfakciu (ospravedlnenie), keďže tento premlčaniu nepodlieha, avšak ohľadne tohto nároku (ako už bolo uvedené vyššie) žaloba trpela vadami, ktoré bránili jej vecnému prejednaniu. Inak povedané, ak by bola (pokiaľ išlo o nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch) podaná námietka premlčania dôvodnou, súd by mohol rozhodovať len o morálnej satisfakcii (priznaní ospravedlnenia), avšak bez toho, aby v tomto smere boli žalobcom odstránené vytýkané vady, taktiež nemohol pristúpiť k jej vecnému prejednaniu.

18. Pokiaľ ide o posudzovanie premlčania, odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že otázkou premlčania uplatneného nároku sa súd musí zaoberať na základe námietky vždy ako primárnou otázkou a až následne meritórne posudzovať nárok uplatnený žalobcom (rozsudok NS SR sp. zn. 1M Obdo 1/2007). Ak sa účastník občianskeho súdneho konania dovoľá premlčania, súd nemôže

premlčané právo priznať; žalobu v takomto prípade zamietne. Ak je v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania prednostne zaoberal len otázkou premlčania práva, pokiaľ to rýchlejšie a účinnejšie vedie k vydaniu rozhodnutia vo veci samej, a nie samým nárokom. Ak je teda vynúiteľnosť určitého práva odvrátená dôvodnou námietkou premlčania, súd nemôže už z tohto dôvodu uplatnené právo priznať. V ďalšom odvolací súd poukazuje na to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (R 58/2014, R 75/2008). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17.2.2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009). S poukazom na uvedené sa súd bude musieť tiež zaoberať najskôr vnesenou námietkou premlčania, avšak tiež až potom, čo žalobca najskôr riadne vymedzí (označí), ktorý konkrétny zásah žalovaných považuje za neoprávnený a spôsobilý porušiť alebo ohroziť jeho osobnostné práva (a kedy k nemu došlo), aby vôbec bolo možné zistiť okamih začatia plynutia premlčacej lehoty. V danej veci totiž žaloba bola súdu doručená 15.5.2013 (a nie 17.5.2013 ako tvrdí žalovaný 1/), avšak dňa 15.5.2010 už žalobca skončil služobný pomer u žalovaného 1/ (samotné skončenie služobného pomeru však nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu). Je teda možné (a pravdepodobné), že všetky žalobcom namietané neoprávnené zásahy nastali ešte pred samotným skončením služobného pomeru (t. j. pred 15.5.2010), pričom v takomto prípade by premlčacia lehota žalobcovi márne uplynula. Aj samotný žalobca v požadovanom ospravedlnení uviedol, že k neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv malo dochádzať „od konca roku 2009 až do jeho odchodu do výsluhového dôchodku“, t. j. najneskôr do skončenia jeho služobného pomeru, ku ktorému došlo 14. mája 2010. Avšak samotné skončenie služobného pomeru (navyše zo strany samotného žalobcu) nebolo neoprávneným zásahom - k neoprávneným zásahom malo teda dochádzať ešte pred skončením tohto pomeru a preto najneskorší okamih pre začatie plynutia premlčacej doby zrejme nastal pred 15.5.2010.

19. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov potom odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie o nedôvodnosti podanej žaloby (z dôvodu neexistencie neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu) za predčasné, nakoľko bude úlohou súdu prvej inštancie najskôr odstraňovať vady žaloby (pokiaľ ide o žalované morálne zadosťučinenie), následne vyhodnotiť (tiež po riadnom označení neoprávnených zásahov a okamihu kedy k nim došlo) opodstatnenosť vnesenej námietky premlčania (pokiaľ ide o uplatnenú nemajetkovú ujmu) a až potom (ak budú tieto vady odstránené a ak súd vyhodnotí, že nárok na nemajetkovú ujmu by premlčaný nebol) v závislosti od toho nanovo pristúpi k posudzovaniu, či vôbec došlo/nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu a či v dôsledku neho vzniklo/nevzniklo žalobcovi právo na morálne zadosťučinenie, príp. nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Môže teda nastať i situácia, že dôvodným bude už len nárok na morálne zadosťučinenie (v prípade, ak by bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch premlčaný). V rámci odstraňovania väd žaloby by mal žalobca potom vysvetliť i to, prečo vlastne požaduje morálnu satisfakciu, keď súčasne tvrdí, že táto nie je dostačujúca a treba mu priznať i nemajetkovú ujmu v peniazoch. Odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti (pokiaľ ide o disciplinárne postihy uložené žalobcovi žalovaným 2/ - tiež označené ako neoprávnené zásahy) aj rozhodnutie R 36/2009, v zmysle ktorého: Pokiaľ je v súlade so zákonnými podmienkami pred príslušným orgánom začaté konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takého rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to ani v prípade, že po jeho vydaní sa preukáže, že nebolo vydané dôvodne. Nezákonnosť rozhodnutia súd nemôže posudzovať ako otázku predbežnú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. decembra 2008 sp. zn.: 5 Cdo 274/2007).

20. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). V novom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadne sa vysporiadať s vyššie nastolenými otázkami, s tým, že svoje nové rozhodnutie vo veci odôvodní tak, aby toto spĺňalo všetky náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP.

21. O trovách pôvodného prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).